

Sv??it všechny své zít?ky Bohu

David Wilkerson May 22, 2006

Jednoho dne se B?h zjevil Abrahamovi a dal mu neuv??itelný p?íkaz: „Vyjdi z zem? své a z p?íbuznosti své, i z domu otce svého do zem?, kterouž ukáži tob?“ (Genesis 12:1).

Jak úžasná v?c. B?h si z?istajasna vybral ?lov?ka a ?ekl mu: „Chci, aby ses sebral a šel, všechno tu nech: sv?j domov, své p?íbuzné, i svou vlast. Chci t? n?kam poslat a ukážu ti cestu, jak se tam dostaneš.“

Jak Abraham na toto slovo od Boha reagoval? „Vírou Abraham uposlechl, když byl Bohem volán, aby odešel na místo, které m?l p?ijmout za d?dictví; a vyšel, a?koli nev?d?l, kam jde“ (Žid?m 11:8).

O co Bohu šlo? Pro? prohledával národy, aby našel jednoho muže, a pak ho povolal, aby všechno opustil a vydal se na cestu bez mapy, aniž by m?l p?edstavu, kam p?jde, k neznámému cíli? P?emýšlej o tom, o co B?h Abrahama žádal. Nikdy mu neukázal, jak nasytí nebo zaopat?í jeho rodinu. Ne?ekl mu, jak daleko p?jde. ?ekl mu na za?átku jen dv? v?ci „Jdi,“ a „Já ti ukáži cestu.“

Jak neuv??itelnou v?c B?h na?ídil. V podstat? Abrahamovi ?ekl: „Chci, abys mi od tohoto dne nadále sv??il všechny své zít?ky. Po zbytek svého života vložíš svou budoucnost do mých rukou, jeden den za druhým. Žádám t?, Abrahame, abys odevzdal sv?j život zaslíbení, které ti dávám. Pokud se k tomu zavážeš, požehnám ti, budu tvým pr?vodcem a povedu t? na místo, které sis nikdy nedokázal ani p?edstavit.“

Místo, kam cht?l B?h Abrahama dovést, je místo, kam chce vzít každý úd Kristova t?la. Opravdu, Abraham je tím, co bibli?tí u?enci nazývají „vzorový muž,“ n?kdo, kdo slouží jako p?íklad toho, jak chodit p?ed Bohem. A Abraham?v p?íklad nám ukazuje, co je požadováno od všech, kdo budou usilovat o to, aby se líbili Bohu.

Nemylte se, Abraham nebyl žádný mladík, když ho B?h povolal, aby u?inil tento závazek. Byl strýcem Lota a asi už m?l ur?ité plány, jak zabezpe?it budoucnost své rodiny. Takže když zvažoval Boží povolání, musel brát v úvahu mnoho v?cí. Bude to znamenat, že odd?lí svou rodinu od jejich p?íbuzných a p?átel, a také nutnost pln? d?v??ovat Bohu, že je vším zaopat?í. P?esto Abraham „uv??il Hospodinu, a po?teno mu to za spravedlnost“ (Genesis 15:6).

Apoštol Pavel nám ?íká, že všichni, kdo v??í a doufají v Krista, jsou d?ti Abrahama. Zkrátka, jsme lidé, kte?í pot?šují Boha tím, že mu d?v??ují. A podobn? jako Abrahamovi, je nám to po?ítáno za spravedlnost, protože jsme v?novali pozornost stejnému volání, abychom sv??ili své zít?ky do Pánových rukou.

Ježíš nás také volá k tomuto zp?sobu života: nemít starost o zít?ek a vložit svou budoucnost do Jeho rukou. „Nem?jte tedy starosti. Ne?íkejte: ‚Co budeme jíst?‘ nebo ‚Co budeme pít?‘ anebo ‚Co si oble?eme?‘ Všechny tyto v?ci totiž vyhledávají pohané, ale váš nebeský Otec ví, že to všechno pot?ebujete.“

„Hleďte nejprve Boží království a jeho spravedlnost a toto vše vám bude p?idáno. Nem?jte tedy starost o zít?ek, nebo? zít?ek se bude starat o své v?ci. Den má dost svého trápení“ (Matouš 6:31–34).

Ježíš tím nemíní, že bychom si nem?li dop?edu plánovat nebo že bychom pro svou budoucnost nem?li nic d?lat. Spíš nám jednoduše ?íká: „Nestrachuj se, neznepokojuj se, ned?lej si starosti ohledn? zít?ka.“ Když o tom budete

p?emýšlet, tak v?tšina z našich úzkostí jsou obavy o to, co by se mohlo stát zítra. Jsme neustále znepokojováni dv?ma malými slovy: „Co kdyby?“

„Co kdyby se zhroutila ekonomika a já ztratil své zam?stnání? Jak bych zaplatil hypotéku? Jak by moje rodina p?ežila? A co kdybych p?išel o zdravotní pojišt?ní? Kdybych onemocn?l a byl hospitalizován, zni?ilo by m? to? Nebo co kdyby moje víra selhala v dob? zkoušek?“ Všichni máme tisíc starostí „co kdyby.“ Ježíš p?erušuje naše „co kdyby“ a říká nám: „Tv?j nebeský Otec ví, jak se o tebe postarat.“

Kristus nám říká: „Nemusíš se bát. Tv?j Otec ví, že všechny tyto v?ci pot?ebuješ a nikdy t? neopustí. Je v?rný, aby t? nasýtil, obléknul a postaral se o napln?ní všech tvých pot?eb.“

„Pohle?te na ptáky na nebi. Nesejí, nesklízejí ani neshromaž?ují do stodol, a váš nebeský Otec je živí. Nejste snad vy mnohem dražší? ... Pro? si tedy d?láte starosti s oble?ením? Pomyslete na polní lilie, jak rostou. Nepracují ani nep?edou, ale říká vám, že ani Šalomoun ve vší své sláv? nebyl oble?en jako jedna z nich.“

„Jestliže tedy B?h takto obléká polní trávu, která dnes je a zítra bude hozena do pece, neoblékne snad mnohem spíš vás, vy malov?rní?“ (Matouš 6:26,28–30).

Rádi dáváme Bohu všechny své v?erejšky, odevzdáváme mu všechny své minulé h?íchy. V??íme, že nám odpustil všechny naše d?ív?jší chyby a selhání, pochybnosti a strachy. Takže, pro? ned?láme totéž s našimi zít?ky? Pravdou je, že v?tšina z nás úzkostliv? lpí na své budoucnosti, žádá právo udržet si své sny. D?láme si plány nezávislé na Bohu, a pak ho žádáme o požehnání a napln?ní t?chto nad?jí a p?ání.

Práv? te? se církve nachází v ?ase, jaký v historii ješt? nebyl. Je to doba velikého doktrinálního zmatku, do n?hož se vplížila materialistická kultura sv?ta. Boží lidé jsou vyu?ováni, aby snili velké sny, plánovali velké v?ci, mysleli vysoko, „šli za zlatem.“ Mnozí k?es?anští rodi?e poci?ují nátlak, aby zmapovali životní dráhu svých d?tí, a pokud to neud?lají, aby se báli o jejich budoucnost. Tragédií je, že to p?ináší generaci mladých lidí, kte?í jsou tak hnáni k tomu, aby byli úsp?šní, až jsou z toho vystresováni, zoufalí a vyho?elí.

T?mto d?tem bylo ?e?eno, že nikdy nemohou mít dost. Výsledkem je, že n?které došly do extrém?, opíjejí se a flámují, jako by se zítra m?lo všechno zhroutit. Mnozí z nich jsou studenti, dosahují ne?ekan? dobrých výsledk?, ale nechávají si p?edepisovat léky na uklidn?ní nerv?, jak se snaží vyhov?t nemožným kritériím. Oby?ejné d?ti s jednoduchými sny se nutn? cítí jako ztracené, neschopné se s nimi m??it nebo jim sta?it. Všem je všt?pován strach ze zít?ka.

Jak k tomu došlo? Co se stalo s d?dictvím generace starších k?es?an?, kte?í znají Boží v?rnost? Tito starší v??íci v?dí, že se o n? B?h až doposud stará. Tak pro? by se sv?domit? nepostaral o jejich d?ti?

Nad tímto opakovaným vtlokáním zmatku a sváru do hlavy – nad veškerou prázdnotou honby za materiálními v?cmi a sv?tské velikosti – se ozývá hlas, který vydává stejný p?íkaz, jaký slyšel Abraham: „Nech tento život za sebou. Vsta? a poj?. A p?enech všechny své zít?ky mn?. Nech m?, abych naplánoval tvé kroky a dovol mému Duchu, aby t? vedl. Vzdej se všech svých, lidmi vytvo?ených, plán? a uvrhni sv?j život na m?.“

Náš p?edek Abraham dal každý plán, nad?ji a sen, každou starost o svou budoucnost a svou rodinu stranou. A nebylo pro n?j snadné to ud?lat. Znamenalo to odložit všechen strach a úzkost ohledn? všech zít?k? a d?v??ovat Bohu, že mu požehná a provede ho každou situaci. Ale náš nebeský Otec nevyžaduje o nic mí? od svých d?tí dnes.

Když psal Pavel sv?j dopis Filipským, byl v ?ím? ve v?zení

Když Pavel ?ekal na své soudní p?elí?ení v ?ím?, byl v?zn?n ve strašlivých podmínkách. Celý den ho st?ežili vojáci pretoriánské gardy, nohy m?l p?ipoutané k vojákov? na každé stran?. Tito muži byli primitivní, hrubí, suroví, zatvrzelí, ?asto se rouhali a kleli. Všechno už zažili, a v jejich práci byl pro n? každý uv?zn?ný ?lov?k provinivší se kriminálník, v?etn? Pavla.

P?edstav si to poko?ování a urážky, které musel Pavel ve své situaci snášet. Nem?l v?bec ?as být sám, ani okamžik svobody. Každá návštěva p?átel byla p?isn? sledována strážnými, kte?í se pravd?podobn? Pavlov? rozhovoru vysmívali. Pro d?stojnost tohoto zbožného muže by bylo tak snadné se stáhnout pod tímto zacházením.

P?emýšlej o tom: Zde byl muž, který býval velice aktivní, rád cestoval po cestách volnou krajinou a po širém mo?i,

aby se setkal a m?l spole?enství s Božím lidem. Pavel m?l nejtší radost z navšt?vování církví, které v tomto kraji sv?ta založil. Ale te? byl spoutaný, doslova p?ivázaný k nejtrvdším, nejrohav?jším lidem na sv?t?.

I n?kte?í k?es?ané, kte?í Pavla znali, za?ínali šeptat, že p?ináší svou situaci hanbu evangeliu: „Kdyby byl Pavel opravdu Boží muž, tak by se mu takové v?ci nestaly. Pro? ho Pán neosvobodí? Kde je moc Pavlových modliteb? Jiní služebníci evangelia jsou požehnaní, tak pro? ne on? Apollo dosahuje svým kázáním velikých výsledk?. A rovn?ž mladší služebníci, Timoteus a Titus. Pavel už prost? žádnou službu nemá.“
Jak Pavel reagoval na to, že je „spoután okolnostmi“?

Všichni jsme slyšeli r?ení: „Špatné v?ci se stávají dobrým lidem.“ P?es noc, je to záležitost n?kolika hodin, se mohou naše okolnosti úpln? obrátit nohama vzh?ru. Každý zít?ek se nám vymkne z rukou a naše plány a sny se mohou rozplynout jako dým.

Pochybuji, že n?kdo, kdo to práv? te? ?te, nezná nikoho, kdo tím prošel. Stane se n?jaká tragédie, n?co, co nemohli p?edvídat, a zm?ní to všechno. P?es noc jsou spoutáni svými životními okolnostmi. Naše služba dostává bedny dopis?, popisujících takové spoutání ?et?zy od lidí, kte?í ?elí neuv?itelnému trápení.

P?ed nedávnem jsem ?ekal v ?ekárn? u doktora na svou ženu Gwen, když mi starší vdova za?ala vypráv?t o dni, který zm?nil její budoucnost. T?šili se s jejím manželem z nádherného spole?ného života, když ho náhle ranila mrtvice. Byla manželovou jedinou opatrovníci a náhle byli oba dva kv?li jeho stavu p?ipoutáni v dom?. Milovala svého manžela a v?rn? o n?ho pe?ovala, ale tém?? p?t let si nemohli naplánovat žádný „zít?ek.“

Za ?as manžel upadnul do deprese a jednoho dne ji zavolaal do ložnice a za?al si p?ed ní vylévat své srdce, své stíznosti. Mluvil o tom, jak ho mrtvice okradla o jeho nad?je a sny. ?ekl, že ona nemá ani pon?tí, jaké to je, když nem?že ani na procházku: „Nedokážeš si p?edstavit, jaké to je, jen tady trp?t v posteli. Po celé ty roky jsem okrádán o užite?ný život, nemám žádnou nad?ji pro další den. Není tu žádné št?stí, jen bolest a smutek.“

Odpov?d?la mu: „Zdá se, že zapomínáš, že já tím vším také procházím. Nejsi jediný, kdo trpí. Také jsem m?la nad?je a sny. Po celé ty roky jsí byl jediný, na koho jsem soust?edila svou energii a pé?i. Obsluhovala jsem tvé ruce a nohy celých dvacet ?ty?i hodin denn?. Všechny mé zít?ky jsou také pry?.“

Krátce nato zem?el a a?koliv jí schází, zdálo se, že je pon?kud zaho?klá kv?li svým „ztraceným rok?m.“

Konec konc?, trápení p?ichází na nás na všechny, a práv? te? je mnoho svatých spoutáno utrpením a žalem. Jejich okolnosti zm?nily jejich radost na pocity bezmocnosti a neužite?nosti. Mnozí se ve své bolesti ptají: „Pro? se to d?je zrovna mn?? Je na m? B?h naštvaný? Co jsem ud?lal špatn?? Pro? neodpovídá na moje modlitby?“
Pro Pavla nebylo problémem: „Pro? se to stalo mn??“ ale spíš: „Jak na tuto situaci reaguji?“

Pavel m?l v této situaci dv? volby. Mohl se dostat do chorobné zatrpklosti a ptát se znovu a znovu sob?st?ednou otázku: „Pro? já?“ Mohl si zalézt do hlubokého zoufalství, uzav?it se do beznad?jné deprese, nechat se zcela stravovat myšlenkou: „Jsem tu spoutaný, moje služba skon?ila, zatímco jiní se venku radují ze sklizn? duší. Pro??“

Místo toho se Pavel rad?ji ptal: „Jak moje sou?asná situace p?inese slávu Kristu? Jak velké dobro vzejde z mojí zkoušky?“ Tento Boží služebník se rozhodnul: „Nemohu zm?nit svou situaci. Mohl bych docela dob?e v tomto stavu zem?ít. Ale vím, že mé kroky ?ídí Pán. Budu velebit Krista a budu pro sv?t sv?dectvím i v t?chto ?et?zech.“
„...jako vždy tak i nyní bude Kristus veleben na mém t?le, a? už skrze život nebo skrze smrt“ (Filipským 1:20).

Pavl?v postoj ukazuje jediný zp?sob, jakým se m?žeme vymanit z temných hlubin nešt?stí a trápení. Víte, m?žeme promarnit všechny své zít?ky úzkostlivým o?ekáváním, že budeme ze svého trápení vysvobozeni. Jestliže se soust?edíme jenom na tohle, úpln? mineme zázrak a radost z toho, že jsme osvobozováni v naší zkoušce.

Zamyslete se nad Pavlovým vzkazem Filipským: „Cht?i bych však, brat?i, abyste v?d?li, že to, co m? potkalo, p?isp?lo spíše k prosp?chu evangelia“ (Filipským 1:12). Pavel tu v podstat? ?iká: „Nelitujte m? a nemyslete si, že se strachuji o svou budoucnost. A prosím, ne?íkejte, že moje práce skon?ila. Ano, jsem v ?et?zech a trpím, ale skrze to všechno se káže evangelium.“

P?edstavuji si Pavla, jak ?iká: „Moje trápení se stalo zdrojem mé radosti. Když se ?ímští strážní st?ídají, celým kasárnám vypráv?jí o mém sv?dectví. Potom jdou dom? a povídají to svým rodinám a p?átel?m. Prakticky celý palác bzu?í hovorem o evangeliu, které kážu. Možná si myslíte, že mé ruce jsou spoutané, že moje služba

skon?ila, že jsem beznad?jný p?ípad, který nem?že pro Krista nic ud?lat. Naopak, tyto ?et?zy ud?laly moje kázání sm?lejší, než kdy bylo.“

Nerozum?jte tomu špatn?, Pavel žádným zp?sobem nerezignoval ani nebyl nete?ný ke svým okolnostem. Neustále cítil bolest zp?sobenou jeho ?et?zy. V jeho mysli nebylo: „Tohle moje trápení B?h dopustil, tak z toho ud?lám to nejlepší. Nebudu si st?žovat, na obli?ej nasadím úsm?v. Nikdo mou bolest nevidí.“ Ne, nikdy! To není vložení všech zít?k? do Božích rukou.

Všimn?te si záv?re?ných Pavlových slov k Filipským: „Radujte se v Pánu vždycky; znovu ?íkám: Radujte se!“ (Filipským 4:4). Ne?íkal: „Tyhle ?et?zy jsou požehnání. Jsem tak šťastný, že mi v?zení p?ináší bolest.“ Ne, jsem p?esvd?en, že se Pavel denn? modlil za osvobození a ob?as volal o sílu, aby to vydržel. I Pán Ježíš v hodin? své zkoušky a bolesti volal k Otci: „Pro? jsi m? opustil?“ To je náš první impuls v našem utrpení, k?i?et: „Pro??“ A B?h je k tomuto volání shovívavý.

Ale B?h také u?inil opat?ení, takže naše „co kdyby“ a „pro?“ nám zodpoví Jeho slovo. Pavel píše: „...v?dí, že jsem postaven k obran? evangelia...aspo? se jakýmkoli zp?sobem, a? už naoko nebo opravdov?, káže Kristus. A z toho se raduji a budu radovat i nadále“ (Filipským 1:17–18). Jinými slovy nám ?íká: „Jsem p?edur?ený k tomu, abych svou reakcí na toto utrpení potvrdil platnost Božího slova. Usmyslel jsem si, že neud?lám hanbu evangeliu ani nebudu p?í?inou, aby se zdálo být bezmocné.“

„Faktem je, že Kristus je kázán mým klidným vzez?ením, mým pokojem uprost?ed toho všeho. Každý, kdo m? vidí, ví, že evangelium, které kážu, m? provádí t?mito tvrdými ?asy. Dokazuje to, že Pán m?že kohokoliv provést jakoukoliv situaci, každým ohn?m a povodní, a jeho evangelium bude kázáno skrze tuto zkušenost.“

Zde je poselství, které slyším prost?ednictvím Pavla a Abrahama: nemusíme ud?lat pro Pána n?co velikého. Musíme mu jen v??it. Naší úlohou je vložit své životy do Božích rukou a v??it, že se o nás postará. Když to prost? ud?láme, je kázáno Jeho evangelium bez ohledu na naše okolnosti. A Kristus v nás bude zjeven obzvlášt? v dob? našich t?žko zvladatelných okolností.

Sam, jeden starší v naší církvi, mi kdysi ?ekl: „Pastore Davide, sleduji, jak reagujete na tvrdé ?asy a je to pro m? sv?dectví.“ ?eho si Sam není v?dom, je to, že jeho život je pro m? živým kázáním. Žije s chronickou bolestí, která mu nedovolí spát víc než jen pár hodin každou noc. Navzdory své neustálé, prudké bolesti je jeho v?rnost a oddanost Pánu sv?dectvím pro všechny. Sam možná nemá viditelnou službu, ale jeho život káže o Kristu tak mocn?, jako kterékoliv z Pavlových kázání.

Takže, je v tvé sou?asné zkoušce kázán Kristus? Vidí tvoje rodina, že v tob? p?sobí evangelium? Nebo vidí jen paniku, zoufalství a pochybování o Boží v?rnosti? Jak reaguješ na své utrpení?
Pavel mluvil o dni, kdy bude stát p?ed Pánem

Pavel píše: „Pevn? se držte slova života, abych se v Krist?v den mohl chlubit, že jsem neb?žel nadarmo ani se nadarmo nenamáhal“ (Filipským 2:16). Pavel si p?edstavoval den, kdy bude stát v Kristov? p?ítomnosti a tajemství vykoupení budou odhalena.

Písmo ?íká, že v ten den budou naše o?i otev?ené, a uz?íme Pánovu slávu, aniž by nás káral. Naše srdce budou zapálená, jak nám bude odhalovat všechna tajemství vesmíru a ukáže nám svou moc, která za tím vším je. Naráz uvidíme, co pro nás bylo dostupné v našich pozemských zkouškách: moc a zdroje z nebes, and?ly k ochran?, stálou p?ítomnost Ducha svatého.

Až uz?íme d?sivost t?chto v?cí, Pán nám ?ekne: „Po celou dobu tábo?ili kolem tebe moji vále?níci, celá armáda mocných posl? p?id?lených tob?. Víš, nikdy jsi nebyl v žádném nebezpe?í od Satana. Nikdy jsi nem?l d?vod obávat se o své zít?ky.“

Potom nám Kristus ukáže Otce a to bude ohromující chvíle. Až uz?íme majestát našeho nebeského Otce, pochopíme v plné mí?e jeho lásku a pé?i k nám, a náhle nám v plné síle dojde pravda: „Tohle byl, je a navždy bude náš Otec, opravdu veliký ‚JÁ JSEM‘.“

Zde je, pro? se Pavel „pevn? držel“ jeho slova o Boží v?rnosti. V ten slavný den necht?l stát v Pánov? p?ítomnosti a myslet si: „Jak jsem mohl být tak slepý? Pro? jsem pln? ned?v?oval zám?r?m svého Pána? Všechny mé obavy a pochybnosti byly zbytečné.“

Pavel nám se vši vážností domlouvá: „Chci se v ten den radovat, až budou moje o?i zcela otev?ené. Chci být schopen vychutnat si každé zjevení s v?domím, že jsem d?v??oval Jeho zaslíbení, že jsem, plný pochybností, nejednal po svém. Chci v?d?t, že jsem se držel Slova života ve všech svých reakcích na svá utrpení, že jsem bojoval dobrý boj, prokázal jsem, že m?j Pán je v?rný.“

Pavel potom uzavírá slovy: „?iním jediné: zapomínaje na to, co je za mnou, a vztahuje se k tomu, co je p?ede mnou“ (Filipským 3:13). Stru?n? ?e?eno, pokládal za nemožné vložit svou budoucnost do Pánových rukou, aniž by se nejd?ív nevzdal své minulosti. Nem?lo by tu být žádné zklamání, žádná lítost, žádné znovuprožívání minulých h?ích? a chyb v pam?ti, žádné p?emýšlení, co by mohlo být, kdyby.

Podobn? jako Pavel se te? t?ším na své zít?ky, protože vím, že Pán se stará...že drží své Slovo...že dává dohromady všechny v?ci pro mé dobro...že je se mnou a nikdy se m? nevzdá...že Jeho zaslíbení nikdy nezklamou.

Vyzývám t?, abys sv??il všechny své zít?ky Pánu. A a? tvá sou?asná zkouška zv?stuje poselství o Jeho v?rnosti.

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/1429/>